Adaosuri (I)

On Ianuarie 25, 2015

Idei aruncate de-a valma, fără vreo selecție, fără început și fără sfârșit.

Nedevenind funcțional decât cu prețul eșecului, leadershipul nu încetează să intereseze spiritele preocupate de viitorul lor, de modul în care vor acționa în noua lor funcție. Această știință tot mai bine înfiptă în mentalitatea zilelor noastre, vine în ajutorul omului care nutrește ambiția să creeze arta, s-o trateze și s-o expună - nu ca pe o marfă oarecare, pretutindeni unde "rețeaua comercială" o permite - ci mai degrabă ca pe o investiție pe termen lung, ca pe o reflexie în oglindă care-i luminează constant adevăratele abilități, pasiuni, motivații, intenții și idealuri.

Începând cu momentul producerii faptelor, deci din momentul în care începi să-ți etalezi cunoștințele și să-ți exersezi îndemânarea, pericolul scăderii valorii tale devine tot mai mic. Se fac din ce în ce mai simțite efectele de stimulare a capacităților ascunse, a creativității, a productivității, furnizând adevăratele răspunsuri care îți vor folosi în drumul tău spre succes. Şi astfel vei căuta să acționezi tot timpul într-un mod în care nu ai fi procedat în mod obișnuit.

Creezi leadershipul ca pe o marfă oarecare sau ca pe o investiție pe termen lung?

O cantitate enormă de practici realizate la indigo, după diferite modele celebre de leadership, sau realizate în colaborare cu prestigioși profesioniști din domeniu, prin folosirea în comun a resurselor, nu induce o doză de responsabilitate. Ci poate produce mari prejudicii transformând leadershipul într-un duplicat, cu pretenția exagerată de a se impune ca o artă majoră.

Evident, copia rudimentară a acestui leadership, realizată în condițiile procedeelor și tehnicilor neexersate, nedezvoltate și nedemonstrate, care pot permite doar pe termen scurt obținerea unor rezultate pozitive, nu va poseda nici pe departe calitățile originalului.

În condițiile dezvoltării omului care nu poate distinge bine realul de aparențe, problema realizării unor reproduceri fidele și verosimile leadershipului care să sporească dimensiunea câștigului său de productivitate, după o serie de rezultate ambigue, după o serie de indicii pe care el nu a știut inițial cum să le interpreteze, începe să devină presantă.

Materialul de calitate inferioară din care e croit un asemenea individ, prelucrat cu ajutorul unor mici "trucuri", și mai puțin cu ajutorul operațiilor gândirii: analiza, sinteza și comparația, ajunge să fie utilizat în realizarea a tot felul de prototipuri de lideri cu pretenții de niveluri avansate.

Dar în condițiile în care se intervine - din punct de vedere al câștigului pe care îl reprezintă un asemenea individ pentru ceilalți oameni, sau al pierderii pe care aceștia o simt la rândul lor - pentru ca leadershipul să placă și să atragă, pe linia efectelor de contrast între vechi și nou, totul capătă o nuanță gravă. În acest caz leadershipul devine o dezamăgire, o daună care vizează exclusiv buna funcționare a unei companii.

Putem oricând identifica o serie de indicatori ai eșecului în îndeplinirea unui obiectiv de leadership, cum ar fi: "repetenția" în urma evaluărilor curente, care atestă niveluri scăzute de competență.

Mai exact, repetenția la comunicarea unei viziuni de transformare personală. Sau, repetenția la predarea unei lecții de viață care să ducă la implicarea și simularea unor abilități practice. Repetenția la capitolul obligației asumate, de a te implica direct în activitățile desfășurate de ceilalți, exercitându-ți autoritatea în mod pașnic, cinstit și eficient. Sau, repetenția în ceea ce privește încălcarea dreptului la libera exprimare.

Toți indicatorii eșecului sunt conectați la nevoia de apartenență la o conștiință mult mai cuprinzătoare, care în momentul luării deciziilor de impunere a unor obligații, este adormită și ignorată.

Tind să cred că una dintre tendințele de dezvoltare a leadershipului este cea de monitorizare și evaluare a indicatorilor de rezultate ai activității de producere a excelenței persoanelor din jur. Constând în caracterul temporar al imaginii pe care ți-o formezi despre ele până să ajungi să le cunoști, și o altă imagine, cea pe care o ai după ce le cunoști foarte bine.

Se întrevăd, tot mai mult, posibilități clare de expansiune a leadershipului în sfera vieții personale a oamenilor, nu în sfera activității organizaționale. Se întrevăd vaste posibilități de expansiune a percepției despre oameni, prin reproducerea realității cu obiectivitate perfectă și sub toate aspectele sale, după diferite criterii de evaluare a muncii și a importanței ei, cu ajutorul leadershipului și a opțiunilor lui de reglare a influenței.

Dar mai ales prin intermediului modelului tău de a te raporta la realitatea din sufletul lor, la puterea lor de se reface, de-a se situa deasupra tuturor slăbiciunilor. Deci, prin creșterea gradului tău de adaptabilitate la condițiile lor de funcționare.

Am impresia că în privința formelor de cunoaștere umană, fără a ajunge la o rezolvare completă a ceea ce-l frământă pe om, împingându-l la fapte nesăbuite pe care le poate regreta ulterior, liderii nu dețin o experiență prea bogată, izvorâtă din existența unei vaste arii de competențe, ce-și propun pătrunderea într-o zonă discretă, de atașament față de importanța sau utilitatea pe care omul o acordă propriei sale creații.

O imposibilitate de apreciere a ceea ce este cu adevărat relevant pentru a asigura o productivitate maximă, face ca imaginea leadershipului să fie complet compromisă.

Poți să-ți transformi leadershipul într-o formă de artă desăvârșită?

Nu poți fi lider dacă îți contrazici, flagrant, cu detașare, alegătorii. Nu poți fi văzut drept un om mare, dacă nu-ți poți valida caracterul integru.

Așa cum arheologul trebuie să pună laolaltă vestigiile istorice descoperite cu migală, răbdare, imaginație și inteligență, pentru a obține acel tot al perioadei istorice din care ele datează - tot astfel și tu, ca să fii în măsură să dai valoare leadershipului tău, trebuie să scoți la iveală din sufletul oamenilor (mai ales a celor complicați și dificili) mulțimea aceea de sentimente mărunte, dar constante, care-i definește, care dă sens existenței lor, care le alimentează suferințele sau bucuriile. Să le pui laolaltă, apoi să le îndepărtezi, sau măcar să le minimalizezi pe cele nocive.

Nu este suficient să fii lider numai cu numele, numai fiindcă ai fost acceptat la conducere, ci trebuie să-ți prezinți leadershipul în lumina calităților tale reale, a acelor însușiri care fac loc de „mai bine". Trebuie să creezi din leadership o formă de artă accesibilă, serioasă și antrenantă, nu decorativă, - o formă de artă care să servească drept mijloc de relaționare și transformare.

Un leadership nefuncțional, sărăcit de conținut, bolnăvicios prin constrângerile pe care le impune, ciuruit de decizii neinspirate, - poate totuși, în anumite cazuri, să avanseze spre niveluri superioare, însă cu riscul de a produce supărări în rândul oamenilor, în conștiința lor. Ceea ce va atrage după sine repercusiuni și mai grave, cum ar fi abandonarea ta bruscă, totală, definitivă, așa cum o afecțiune neurologică netratată la timp poate avansa spre creier producând moartea bolnavului.

Așa cum un pictor ia în considerare întotdeauna structura formei și a culorii pentru a putea optimiza calitatea imaginii, tot așa și oamenii trebuie să ia în considerare simțirea ta lăuntrică ca să-și poată optima mai eficient resursele necesare desfășurării activităților în concordanță cu obiectivele tale.

Iar această lume a trăirilor, din imediata vecinătate a complexului de convingeri, ne permite să supunem, într-o concepție proprie, acel imperiu al erorii de gândire, axat în cea mai mare parte pe distrugerea unității ființei. Imperiu care s-a născut prin înlănțuirea tuturor evenimentelor și deciziilor, a quiproquo-urilor (" *atunci* " în loc de " *acum* ") stabilite la comanda unor stări de agitație sau de așteptare neîmplinită. Conducându-ne înspre o formă de „a fi" mai puțin elevată, înspre o greșită înțelegere a perspectivelor de evoluție.

Iată întrebarea care ne frământă. Oare ce limbaj comun poate asigura parteneriatul fructuos între un Ego supradimensionat de producțiile de înțelegeri furnizate de sursa vieții și leadershipul utilității sociale, nu doar științifice, pe scara continuității în timp, ținând cont de necesitățile reale de formare și de progres?

Ei bine, este limbajul libertății de a te exprima și de a fi tu însuți, condiționat de reacții ale gândirii despre sine, în strânsă legătură cu ceea ce te fascinează, prin însușirea elementelor unei științe perfecte. Această libertate îndeplinește o funcție de comandă și control asupra a ceea ce te stăpânește cel mai mult - extremele, una a închiderii și una a deschiderii schimburilor de convingeri - făcând din tine o ființă umană de calitate, eliberată de toate limitările.

Ficțiunea se impune printr-o mare complexitate ca alcătuire, plămădire, evoluție și raportări la noi valori și atitudini, derivă din motivele "Morții" și "Învierii", înțelese ca o nouă formă de activare a sinelui ce se manifestă sub forma de reflex de orientare.

Restricțiile referențiale, în baza excesului de rațiune care conduce la impresionante descoperiri, constituie un minim necesar pentru atingerea superiorității. Ele reprezintă acele acțiuni sau activități în care ai prefera să nu te angajezi, dar care au o importanță mare. Au menirea să readucă sistemul de inter-relații dintre realitate și ficțiune într-o stare de echilibru.

Dacă nu te pui în gardă în privința unei despărțiri de tine însuți, atunci întregirea cunoștințelor și cristalizarea unei structuri particulare de înțelegere a științei va avea ca simptom închiderea ta într-un "iad" privat. Te vei plasa sub un nou setup de cauze și efecte, neluate în calcul, sub formă de contra-lovitură, care se vor resimți peste vreme.

Source: https://neculaifantanaru.com/adaosuri.html